

νος γράφει τὴν τύφλαν του» ἢ ἐὰν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐθισθῆ εἰς τὴν ἀποστήθισιν τοῦ γράφω, γράφεις, γράφει.

Ὅπως ὀρθῶς συντιθῆ ὁ Ἕλλην τὰ νοήματα καὶ τὰ αἰσθη-
ματα ἑαυτοῦ χρῆζει τῆς ἐκ παιδῶν ἐκμαθήσεως τῆς ἑαυτοῦ
γλώσσης καὶ ἡ ἑαυτοῦ γλώσσά ἐστίν ἡ Ἑλληνικὴ καὶ μόνον
ἡ Ἑλληνικὴ, οὐχὶ δὲ ἡ τῶν βιβλιοκαπῆλων ἐκδοτῶν τῶν ἐν
τῇ νεοελληνικῇ διηγημάτων, ἅτινα πληροῦνται μὲν διαστρο-
φῶν γλωσσικῶν, περιέχουσι δὲ ἐννοίας ἤττον εὐλήπτους τῶν
ἐν τοῖς εὐχερέσι κειμένους τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Ἐπὶ δὲ πᾶ-
σιν ἢ ὅλως ἀμοιροῦσιν ἐκεῖνα τῶν τὰ πράγματα τοῦ βίου ἐκδη-
λουσῶν λέξεων ἢ φέρουσι μὲν τινὰς τούτων ἀλλὰ ἄλλαις ἄλλο
λέξεσι χρώμενον πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Οἴμοι
τῇ Ἑλληνικῇ νεολογίᾳ εἰ ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς σπουδαστι-
κῶν ἐνιαυτῶν τὰ νεοελληνικὰ διηγήματα ἀναγινώσκουσα ἐξ-
ήρχετο τῆς σχολῆς ἐφόδια φέρουσα πρὸς τὴν τῶν ἐννοιῶν καὶ
τῶν αἰσθημάτων ἔκφρασιν οἷα τὰ «μὲ ἔκαμεν ἄδικα ἢ μήτηρ
μου νὰ μείνω νηστικός».

Οἱ κοῦφοι ἢ συμφεροντολόγοι ὀπαδοὶ τῆς νεοελληνικῆς εἰς
ὑπεράσπισιν τοῦ ξενικοῦ αὐτῶν συστήματος φέρουσι ὅτι δῆ-
θεν ἡ ἐκ παιδῶν περὶ τὰ ἀρχαῖα κείμενα ἄσκησις ἀποστερεῖ
τοὺς μαθητὰς τὴν ἠδονὴν καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς πραγμα-
τογνωσίας καὶ οὕτως οἱ γεννάδαι ὡς ἀπὸ τρίποδος καὶ οἶονε
μεμαντευμένοι, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐκβεβαχυμένοι, ἀποκηρύτ-
τουσι τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ὡς ὅλως ἀσυντελή πρὸς τὴν
κατάληψιν καὶ τὴν γνῶσιν τῶν πραγμάτων τοῦ βίου ἢ τῶν
στοιχείων τῆς ἐπιστήμης. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἐπαναλάβωμεν ὅσα ἐν
τοῖς προηγουμένοις εἴπομεν περὶ τῆς ἐν τῇ νεοελληνικῇ ἐλ-
λείψεως τῶν πραγματογνωστικῶν λέξεων, μικρὸν νομίζουσι οἱ
σοφοὶ οὗτοι παιδαγωγοὶ συντελεῖ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἐπι-
στημονικῶν καὶ πραγματογνωστικῶν στοιχείων ἢ ἐκ παιδῶν
προσκηρῶμενη ἕξις περὶ τὴν ἐντελή ὅσον ἔνεστι χρῆσιν τῶν τύ-
πων καὶ τῶν κανόνων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τουτέστιν ἡ
πρόσκτησις τοῦ ὄργανου δι' οὗ ἐκδηλοῦνται σαφῶς καὶ ἀνα-
παρίστανται αἱ τῶν πραγμάτων ἐννοιαί; Ὁρμαθὸν πραγματο-